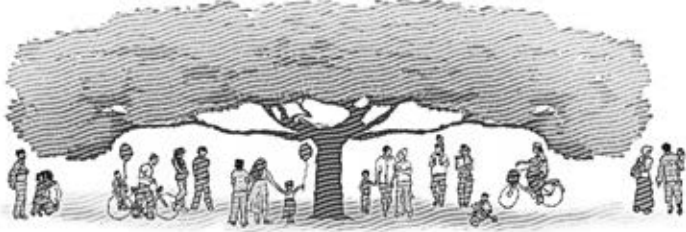

Ebeveynlik Dönemi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 18:11; Yer. 31:25; Mat. 11:28; Mez. 127; Özd. 22:6; 1Sa. 3:10-14; Flp. 3:13.

HATIRLAMA METNİ: “Çocuklar Rabb’in verdiği bir armağandır, rahmin ürünü bir ödüdür.” (Mez. 127:3).

Doğum o kadar yaygın ve normal bir durumdur ki, çoğu zaman ne kadar harika bir şey olduğunu tam olarak takdir etmeyiz. Havva’nın bebek Kayın’i kucığına aldığı anda neler hissettiğini hayal edin. Aylar boyunca büyüyen vücudundaki değişikliği ve doğum yapmanın şiddetli acısını tecrübe ettikten sonra, kendilerine çok benzeyen fakat savunmasız bu küçücük çocuğu görmesi. Doksanlı yaşlarında, çocuk sahibi olma çağını çoktan geride bırakmış olan Sara’nın, kendi oğlu İshak’ın yüzüne bakması kim bilir nasıl bir tecrübeydi; onun adını her söylediğinde gülmüş olmalı. Hanna, bir oğul sahibi olmak için kim bilir kaç sene dua ettikten sonra, Samuel’i kucığına aldı ve “Bu çocuk için yakarmıştım; RAB dileğimi yerine getirdi” dedi (1Sa. 1:27). Hâlâ genç bir kız olan Meryem’in, oğlunu, Allah’ın Oğlu’nu kucaklarken yüreğinde hissettiği şaşkınlık ve korkuyla karışık hayret.

Aynı zamanda, herkes çocuk sahibi olmakla birlikte gelen ayrıcalığa ve sorumluluğa sahip değil. Bu hafta, ebeveynlik dönemini tüm zorlukları, korkuları, tatmin duygusu ve neşesiyle keşfetmeye çalışacağız.

*25 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışım.

Çocuksuz Ebeveynlik

Yaratılış 18:11, 30:1, 1. Samuel 1:1–8 ve Luka 1:7 ayetlerini oku. Bu kişilerin ortak özelliği ne? Allah onların arzularına nasıl karşılık verdi?

Çocuklar berekettir. Fakat her nedense Allah herkesi çocuklarla bereketlemez. Bazıları bir aile kurmayı umarak dua eder ve Allah, bazen Sara'nın durumunda olduğu gibi mucizevî şekilde, onların taleplerini lütfkârlıkla yerine getirir; bazılarıysa ricalarını Allah'ın tahtının önünde aynı coşkunlukla sunmalarına rağmen sağır edici bir sessizlikle karşılaşırlar. Arkadaşlarının hamileliklerinde Allah'a şükrettiklerini ve yeni doğan bebeklerini karşıladıklarını her gördüklerinde, boş yuvalarını düşündükçe derin yaraları daha da derinleşir. "Kaç çocuğunuz var?" gibi masum sorular bile, onlara katılmak isteyip de katılmadıkları, sadece çocuk sahibi olanların kabul edildiği ayrıcalıklı kulübü acı bir şekilde hatırlatır.

Bu tecrübeyi yaşamış olanlar, Allah'ın onların kederini anladığını kabul lenmelidirler. Mezmurcu Allah'a şöyle seslenmişti: "Çektiğim acıları kaydettin, gözyaşlarımı tulumunda biriktirdin! Bunlar defterinde yazılı değil mi?" (Mez. 56:8). Sessiz görünse de, "bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, Rab de kendisinden korkanlara öyle sevecen davranır" (Mez. 13:13).

Bu arada bazı insanlar da çeşitli sebeplerle çocuk sahibi olmamayı tercih edebilirler. Bazı kişilerin bu kadar acı, ızdırıp, kötülük ve muhtemel felâketlerle dolu bizimki gibi bir dünyaya daha fazla insan getirmemeye karar vermeleri anlaşılabilir. Bazı durumlarda, çiftler kendi çocuklarına sahip olmak yerine evlat edinmeyi tercih edebilir; böylece zaten var olan çocukları büyütebilir, çoğunlukla onlara aksi halde sahip olacaklarından çok daha iyi bir hayat yaşama fırsatı sağlayabilirler.

Dünyamız karmaşık bir yer ve çocuk sahibi olmakla ya da olmamakla ilgili olarak her türden insanla her tür durumda karşılaşmamız mümkün. Çocuklar konusuna ilişkin kendimizi hangi durumda bulursak bulalım, Allah'ın bize olan sevgisinin ve O'nun bizim iyiliğimizi istediğinin güvencesiyle yaşayabiliriz. Aynı zamanda, herhangi bir nedenle çocuk sahibi olmayan kişilere karşı elimizden geldiğince hassas olmayı da her zaman hatırlayalım.

İsa'nın Kendisine ait hiç çocuğu olmadı. Biz bu gerçekten hangi dersleri çıkarabiliriz?

Bekâr Ebeveynlik

Dünyanın karşılaştığı bir olgu, her zaman olmasa çoğunlukla kadının bekâr annelik yaptığı, bekâr ebeveynlik.

Bazen bekâr ebeveynleri evlilik dışı çocuk yapan kişiler olarak düşünürüz. Fakat durum her zaman böyle değildir. Hacer'e İbrahim'den bir çocuk yapması için baskı yapıldı, sonra da çocuğunu alıp gitmeye zorlandı (*Yar. 16:3, 4; 21:17*). Bat-Şeva güçlü bir adamın cinsel girişimiyle hamile kaldı (*2Sa. 11:4, 5*). İlyas bekâr bir anneye yardım etmesi için Sarefat adlı bir köye gönderildi, bu kadın duldu (*1Kr. 17:9*). İsa hizmetine başladığında üvey babası Yusuf ölmüş, Meryem dul ve bekâr bir anne olarak kalmıştı. "Ölüm onu, İsa'nın doğumunun gizemine ilişkin bilgisini paylaşan Yusuf'tan ayırmıştı. Şimdi umutlarını ve korkularını güvenerek paylaşabileceği kimsesi kalmamıştı. Son iki ay büyük kederle geçmişti."—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 145 [Sevgi Öğretmeni s. 130].

Bekâr bir ebeveyn olmak belki de bir kişinin sahip olabileceği en zorlayıcı işlerden biri. Birçokları, mali durumlarını yönetmek, diğer ebeveynle uğraşmak, kendilerine vakit ayırmak ya da Allah'la vakit geçirmek arasında seçim yapmak gibi çeşitli zorluklarla boğuşuyor ve bir daha sevilip sevilmeyeceklerinden endişe ediyorlar.

Bekâr ebeveynler de dahil olmak üzere herkes aşağıdaki ayetlerden hangi vaatleri alabilir: *Yer. 31:25; Mat. 11:28; Yer. 29:11; Yer. 32:27; Özd. 3:5, 6; Yşa. 43: 1, 2.*

Biz kilise olarak bekâr ebeveynlere yardım etme sorumluluğunu taşıyoruz. Yakup şöyle yazmıştı: "Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi[dir]" (*Yak. 1:27*). İlke olarak "ve sıkıntı çeken bekâr ebeveynlerle de" ifadesi eklenebilir. Yapabileceğimiz yardım sadece maddi olmak zorunda da değil. Çocuklarına bir süreliğine bakarak, onların diğer işlerini yapmalarına, dinlenmelerine, dua etmelerine ve Allah Sözü'nü çalışmalarına, böylece biraz rahat etmelerine imkân sağlayabiliriz. Çocuklarına rehberlik edebilir ya da evlerindeki tamirat işlerinde onlara yardımcı olabiliriz. Çok çeşitli şekillerde Allah'ın bekâr ebeveynlere uzattığı yardım eli olabiliriz.

Bu duruma nasıl geldiklerini yargılamadan, bekâr ebeveynlere yardım etmek ve onları cesaretlendirmek için hangi özel şeyleri yapabilirsin?

Ebeveynlik Sevinci ve Sorumluluğu

127. Mezmuru oku. Bu kısa mezmurun temel mesajı nedir? Ondan kendimiz için ve nasıl yaşadığımızla ilgili hangi önemli ilkeleri çıkarmalıyız?

Sevdiğiniz bir yemeği pişirmek istediğiniz zaman, tarifini uygularsınız. Tüm malzemeleri eklediyseniz ve tüm adımları izlediyseniz, çoğu zaman istediğiniz sonuca ulaşırsınız. Fakat ebeveynlik yemek pişirmek gibi değildir. Hiçbir çocuk bir diğere tam olarak benzemez, diğer çocuklarda yaptığınız her şeyi aynı şekilde yapmanız da, sonuçta çok farklı olabilirler. Bunun nedeni cinsiyetleri, doğma sıraları, mizaçları, ya da daha bir çok farklı sebep olabilir. Allah'ın tasarısında, anne-babalar çocuklarına O'nu sevmeyi ve O'na itaat etmeyi öğreteceklerdi (*Yas. 6:4–9, Mez. 78:5–7*). Allah anne-babalara “çocuğu tutması gereken yola göre yetiştir” (*Özd. 22:6*) talimatını vermişti, asla yanlış kararlar vermesinler diye sürekli tepelerinde dikilmeleri değil.

Çocuklarımızın sevimli ve savunmasız küçük insanlardan bağımsız ve başarılı yetişkinlere dönüşmelerini görmek istiyor olsak da, nihai sorumluluğumuz onların İsa Mesih'i tanıyan, seven ve O'na hizmet eden kişiler olmalarıdır. Anne-babalar olarak, çocuklarımızın ruhsal gelişimi için Yasanın Tekrarı 6. bölümde özetlenen planı izleyebiliriz. Bunun dört önemli ön şartı vardır: “Tanrımız RABB’i” tanımamız (*Yas. 6:4*), O'nu bütün yüreğimizle sevmemiz (*Yas. 6:5*), O'nun Sözü'ne değer vermemiz (*Yas. 6:6*) ve O'nun hakkında bildiklerimizi çocuklarımıza öğretmemiz (*Yas. 6:20–23*).

Yasanın Tekrarı 6. bölüm iki önemli ilkeyi daha bildiriyor. İlki, “öğretme-sözünü etme” ilkesi (*Yas. 6:7*). Öğretmek resmi eğitime işaret ederken, söz etmek gayriresmî öğretişe işaret ediyor. Her iki durumda da, Kutsal Kitap gerçeğinin iletilmesi ebeveyn–çocuk ilişkisi içinde gerçekleşiyor. Resmi eğitim zamanları aile ibadeti sırasında, onlarla Allah'ın Sözü'nü çalışarak olabilir. Gayriresmî eğitim ise gündelik yaşamın içinde karşımıza çıkan anlık durumlarda gerçekleşir ve aslında daha da önemlidir. Günlük yaşamın olayları, Kutsal Kitap gerçeğini iletmek için etkili araçlar olabilirler (*Yar. 18:19*). İkincisi, “bağlama–yazma” ilkesi (*Yas. 6:8, 9*). Ruhsal gerçek, işlerimize (“el”) ve tavırlarımıza (“baş”) bağlanmış olmalıdır, fakat aynı zamanda özel (“kapı söveleri”) ve toplumsal (“kentlerin kapıları”) yaşantılarımıza da yazılmıştır. Yüreklrimizden evlerimize, evlerimizden de dünyaya yayılmıştır.

Öğrenci Yetiştirme Olarak Ebeveynlik

Yaratılış 18:18, 19 ve 1. Samuel 3:10–14 ayetlerini oku. Bu iki babayı karşılaştır. Ebeveynlik tarzları hangi sonuçları doğurdu?

Ebeveynlerin çocuklarını öğrenciler olarak yetiştirme sorumlulukları vardır, böylece çocuklar kendileri İsa'nın öğrencileri olurlar. Çocuklarını eğitmenin ve terbiye etmenin yolunun onları fiziksel olarak cezalandırmaktan geçtiğine inanan ebeveynler var – ne kadar çok olursa o kadar iyi (Özd. 22:15, 23:13, 29:15). Bunlar gibi ayetler çocuklara kötü davranmak ve onları tümüyle itaate zorlamak için suistimal ediliyor, fakat çoğunlukla bu yaklaşım çocukların anne-babalarına ve Allah'a isyan etmeleri sonucuna yol açıyor.

Kutsal Kitap anne-babalara çocuklarını nezaketle yönlendirmelerini (Ef. 6:4, Kol. 3:21) ve onlara sağduyuyla yol göstermelerini (Mez. 78:5, Özd. 22:6, Yşa. 38:19, Yoel 1:3) öğretiyor. Anne-babalar olarak biz çocuklarımızın ihtiyaçlarını karşılamalı (2Ko. 12:14) ve onlar için izleyecekleri iyi örnekler olmalıyız (Yar. 18:19, Çık. 13:8, Tit. 2:2). Bize evlerimizi iyi yönetmemiz (1Ti. 3:4, 5, 12), çocuklarımızı terbiye etmemiz (Özd. 29:15, 17) ve bunları yaparken Allah'ın sevgisini yansıtmamız (Yşa. 66:13, Mez. 103:13, Luk. 11:11) söylenmiştir.

Ne yazık ki Kutsal Kitap kötü sonuçlanan ebeveynlik öykülerini ortaya koyuyor. İshak ile Rebeka, oğulları Esav ve Yakup arasında taraf tuttular (Yar. 25:28), daha sonra Yakup da Yusuf'a aynı şekilde davrandı (Yar. 37:3). Eli, dindar bir lider olmasına rağmen, çocuklarını terbiye etmeyi beceremedi (1Sa. 3:10–14). Eli tarafından büyütülen Samuel'in kendisi de sonunda yetersiz bir baba oldu (1Sa. 8:1–6). Kral Davut zina işleyerek ve bir cinayet emri vererek çocuklarını yetiştirdi, onlar da onun örneğini izlediler. Kral Manaşe çocuklarını cinlere kurban etti (2Kr. 21:1–9), kendisinden önceki Kral Ahaz da böyle yapmıştı (2Kr. 16:2–4).

Fakat neyse ki Kutsal Yazılar'da iyi ebeveynlik örneklerini de görüyoruz. Mordekay, daha sonra Kraliçe Ester olan kuzeni Hadassa'ya olağanüstü babalık etmişti (Est. 2:7), Eyüp de çocukları için sürekli olarak dua ederdi (Eyyü. 1:4, 5). İyi ya da kötü, bu örneklerin hepsinden ebeveynliğe dair dersler çıkartabiliriz.

Kutsal Kitap'ta gördüğümüz ebeveynlik örneklerinden ne öğrenebiliriz? Bu ilkelerden bazılarını bizim olmayan çocuklarla ilişkilermizde ne şekilde kullanabiliriz?

Kayıp Evladınız için Mücadele Etmek

Süleyman'ın Özdeyişleri 22:6 ayetini oku. Bu ayetten ne anlıyorsun? Bu bir güvence mi, vaat mi, yoksa olasılık mı?

Bazen bir ebeveyn olarak siz yapmanız gereken her şeyi –çocuğunuza doğru şeyleri öğretmeye zaman ayırmak, Allah bilginize uygun bir şekilde yaşamak, onları iyi okullara göndermek, düzenli olarak kiliseye katılmak, onlarla beraber müjdeleme işine katılmak– yapmış olmanıza rağmen, onlar sonunda sizin onları içinde büyüttüğünüz imanı terk ederler. Bunun verdiği acı dayanılmazdır ve onların kurtuluşunu düşünmediğiniz bir an bile olmaz. Sebep ebeveynin hatası olmayabilir. Çocukların kendi akılları vardır ve sonuç olarak yaptıklarından Allah'a karşı kendileri sorumludurlar.

Bazıları, “yaşlandığında o yoldan ayrılmaz” ifadesini bir vaat olarak, iyi ebeveynliğin her zaman kişinin çocuğunun kurtuluşu sonucunu doğuracağına bir güvencesi olarak görür. Fakat Süleyman'ın Özdeyişleri'nin çoğunlukla bize verdiği ilkelerdir, her zaman koşulsuz vaatler değil. Bu ayetten çıkarabileceğimiz, çocuklukta öğrenilen derslerin ömür boyu süreceğinin güvencesidir. Her çocuk sonunda ebeveynlerinin mirasını kabul ya da reddedeceği yaşa ulaşır. Çocuklarına Tanrı yoluna yaraşır bir eğitim vermeye çalışmış olanlar, onlara öğrettiklerinin her zaman onlarla birlikte olacağının güvencesine sahiptir ve eğer çocukları bir gün uzaklaşmayı tercih ederse, onların yüreklerine ektikleri tohumlar sürekli olarak çocuklarında kalarak onları eve çağıracaktır. İyi ebeveynler olmak bizim elimizde; çocuklarımızın ne olacağı ise onların.

Çocuğu yoldan çıkan bir ebeveyn ne yapmalı? Çocuğunuzu en samimi duanız ile Allah'a emanet edin. Sizin acınızı anlayacak biri varsa, o milyarlarca evladı Kendisine sırt çevirmiş olan, kusursuz ebeveyn Allah'tır. Kayıp çocuklarınıza sevgi ve dua ile destek olabilirsiniz, ayrıca onlar Allah'la görüşirken yanlarında olmaya hazırlanın.

Destek ve dua istemeye utanmayın, kendinizi suçlamayın ve ailenin kalanını unutmamanıza neden olacak kadar kayıp evladınıza odaklanmayın. Kayıp bir evlada ebeveynlik etmek ailenizi bölebilir; o yüzden eşinizle birlikte ortak cephe oluşturun ve çocuğunuz için net sınırlar koyun. Allah'ın evladınızı sizden daha çok sevdiğini hatırlayın, parlak geleceği umut edin ve evladınızın Allah'ın sürmekte olan işi olduğunu kabul edin.

Böyle bir durumdayken kendinizi suçlamanız normal. Hatalar yaptysanız bile, neden geleceğe ve Allah'ın vaatlerine odaklanmak daha iyi olur? Bkz. Flp. 3:13.

EK ÇALIŞMA: “Yavrularınızla konuşmaya ve onlarla birlikte dua etmeye vakit ayırmalısınız ve hiçbir şeyin Allah’la ve çocuğunuzla bu birlik zamanını sekteye uğratmasına izin vermemelisiniz. Sizi ziyarete gelenlere ‘Allah bana yapmam için iş verdi, o yüzden dedikodu yapmaya zamanım yok’ diyebilirsiniz. Bugün için ve sonsuzluk için yapacak işiniz olduğunu hissetmelisiniz. İlk görevinizi çocuklarınıza borçlusunuz.”—Ellen G. White, *The Adventist Home [Adventist Aile]*, s. 266, 267.

“Anne-babalar, terbiyenin ilk dersine çocuklarınız daha kollarınızda bebekken başlamalısınız. Onlara iradelerini sizin iradenize teslim etmeyi öğretin. Bu da elinizi dengeli kullanarak ve kararlılık göstererek gerçekleştirilebilir. Anne-babalar kendi ruhları üzerinde kusursuz denetime sahip olmalı, çocuğun iradesini de nezaketle ama kararlılıkla, kendi iradelerine teslim olmaktan başka bir beklentisi kalmayınca dek eğmelidirler. Anne-babalar zamanında başlamıyorlar. Asabiyet ilk ortaya çıktığı zaman bastırılmadığında, çocuklar kendileriyle birlikte büyüyen, kendileri güçlendikçe güçlenen bir inada sahip oluyorlar”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 1. cilt, s. 218.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Allah’ın “çocuğu” olmak ne demektir? Bu imgeyi nasıl anlamalıyız ve bundan nasıl bir teselli çıkarabiliriz?
- 2 Bir baba çocuğu doğduktan hemen sonra şöyle demişti: “İki büyük teolojik gerçeği çocuklarım doğduktan sonraki birkaç yıl içinde öğrendim. İlki özgür irade gerçeği; ikincisi de insanın günahlı mizacı gerçeği.” Küçük çocuklar ona bu gerçekleri ne şekilde öğretmiş olabilir?
- 3 Çocukların iradelerini şekillendirmenin doğru zamanı nedir? Bu nasıl yapılmalıdır? Biz kendimiz Allah’ın iradesine tamamen boyun eğmemişken, çocuklarımızın iradelerini Allah’ın tasarısına göre nasıl şekillendirebiliriz?
- 4 Bekâr ebeveynlik konusunda biraz daha düşün. Kilisenizin, hep birlikte, bekâr ebeveynlere ve yalnız başlarına büyütmeye çalıştıkları çocuklarına yardım etmesinin pratik yolları neler?
- 5 Çocukları imandan sapmış olan anne-babaları cesaretlendirmenin yolları neler?

İşimden Ayrılma Sebeğim

Andrew McClesney aarafından, Bo'nun Anlattığı gibi aktarılmıştır.

Olağanüstü bir deneyim, Çin'de, bir iplik fabrikasındaki 17 yıllık işimden ayrılıp kendimi tamamen müjdeciliğe vermeme sağladı.

Ben 39 yaşındayken, oğlum tornacı olmak için bir meslek okuluna gitmek istedi. Fakat üç yıllık bu kursun ücreti 10,000 yuandı, ve elimizde böyle bir para yoktu.

Benim Yedinci Gün Adventisti annem bunun için dua etmemizi önerdi. Dua ettik, fakat benim bir mucizeye dair bir beklentim yoktu.

Kız kardeşim problemi duyduğunda, meslek okulunda çalışan bir arkadaşı ile temasa geçerek oğlumun burs kapsamına girip giremeyeceğini sordu. Okul muhasebecisi olan arkadaşı, bursun sadece düşük gelirli aileler için geçerli olduğunu ve bizim bu kapsama girmediğimizi söyledi. Ama oğlum onun önerisine uyararak yine de okula kayıt yaptı.

Bu sırada, annem, dört kızkardeşim ve ben paramızı topladık. Okula parayı yatırmaya gittiğimizde okul muhasebecisi tarafından karşılandık. Oğluma oracıkta bir burs talep mektubu yazmasını söyledi ve mektubu müdürün ofisine götürdü.

Müdür mektuba baktıktan sonra sordu, "Bu öğrenciye ne kadarlık bir yardım yapmalıyım?" "İstedığınız kadar yapabilirsiniz," diye yanıtladı muhasebeci.

Müdür mektuba "500" yazdı.

Muhasebeci mektupla beraber döndüğünde çok heyecanlanmışım. 500 yazısının ne anlama geldiğini bilmiyordum, fakat 500 yuanlık bir indirimin bile çok fazla yardımı olurdu.

"Bir yıllık ücreti mi, yoksa komple üç yılın ücretini mi ödemek istersiniz?" diye sordu kasiyer.

"Komple üç yılın," diye yanıtladım.

Kasiyer, birkaç hesaplamadan sonra, "Toplam borcunuz 2,700 yuan." dedi.

Şoktaydık! Ne olduğunu ya da nasıl o rakamla çıktığını algılayamadık. Bugün bile, hala orada ne olduğunu bilmiyoruz.

O güne kadar Tanrı'ya inancım oldukça sığdı. Ama o tecrübeden sonra, Tanrı'nın bizi düşündüğünü farkettim, ve tüm kalbimle Tanrı'ya hizmet etmeye karar verdim. Sadece birkaç yeteneğim var, ama kilise temizliğine yardım edebileceğime ya da insanları ziyaret edebileceğime karar verdim.

Bugün, 54 yaşındayım ve beş kiliseden sorumluyum. Kendimi bir müjdeciler olarak adlandırmaya değer görmüyorum. Ama inanıyorum ki Tanrı liderlik ediyor ve O müjdeyi yaymamda bana yardım eder.

2018 Onüçüncü Şabat Sunuları'nın üçüncü çeyreğinin bir kısmı, Çin'de birlikçi bir iç şehir kilisesi açmak için kullanıldı. Yazarın ismi değiştirilmiştir.